

at Kommunerne i Indenrigsministerens Cirkulare vare opfordrede til at yde et rundeligere Bidrag til de Fattiges Kasse, saa forholder dette sig jo ikke ganske saaledes; Opfordringen gaar kun ud paa, at Kommunerne vilde tage under næstere Overveielse, om der maatte være Grund til af Kommunens Kasse at yde saadanne Bidrag til den frie Fattigforsørgelse, at denne blev i Stand til at understøtte dem, hvis uforstyldte Trang det ikke er muligt at afhjælpe ved Anvisning paa Arbejde; saaledes lyder Cirkulæret. Det ærede Medlem fandt sig ikke tilfreds med denne Opfordring til Kommunerne, om jeg forstod ham ret, for det Første fordi det syntes ham at gaa Kommunerne for nær at opfordre dem til Noget, som man maatte antage, at de af sig selv vilde være opmærksomme paa, altsaa en Tilfidsættelse af skyldigt Hensyn til de kommunale Bestyrelser. Jeg veed ikke, om det vil være nogen Beroligelse i saa Henseende for det ærede Medlem, at det ikke er første Gang, at en saadan Opfordring er udgaaet til Kommunerne, og naonlig ikke første Gang netop i denne Retning, med Hensyn til gennem Tilskud til de Fattiges Kasse at sætte disse i Stand til at afværge Følgerne af uforstyldt Trang. At det egentlig skulde blive en Meudgift for en Kommune, naar den paa den Maade kom de Fattiges Kasse til Hjælp, kan jo kun været Tilfældet, naar det ærede Medlem forudsætter, at Hjælpen fra de Fattiges Kasse uddeles mere flot end Hjælpen fra den egentlige Fattigkasse, thi de, der ere trængende i Kommunen, skal Kommunen jo alligevel understøtte, hvad enten det saa sker igennem den ene eller den anden Kasse. Jeg vil ikke bestemt paastaa, at Hjælpen fra de Fattiges Kasse altid uddeles ligesaa sparsomt som gennem den egentlige Fattigkasse, men jeg vil kun gjøre gjældende, at den egentlige Forskjel imellem, om Hjælpen ydes gennem de Fattiges Kasse, eller gennem den almindelige Fattigkasse, er den, at den i det første Tilfælde ikke faar Fattighjælpens almindelige Virkning for den, der modtager Hjælpen. Forskjellen er altsaa langt mere kvalitativ end kvantitativ. Den uforstyldte Trang skal Kommunen afhjælpe, og afhjælper den den ikke igennem de Fattiges Kasse, saa bliver den nødt til at afhjælpe den igennem selve Fattigkassen. Det var en for mig høist overraskende Slutning, som det ærede Medlem tilsidst kom til, nemlig, at naar Regjeringen havde erkendt, at der var Arbeidsløshed tilstede, at der var Grund til paa saadanne Steder, hvor Arbeidsløshed fandtes, at støtte de Fattiges Kasse, saa var det ogsaa forsvareligt af Statskassen, som det ærede Medlem betegnede som den eneste rige Kasse i Landet — Noget, der dog maatte kunde være Tvivl om — at yde et Bidrag til samtlige „Fattiges Kasser“. Det var en for mig noget overraskende Slutning. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for det Første ganske maa have overset,

at den Hjælp, som Regjeringens Cirkulare forudsætter bør ydes gennem de Fattiges Kasser, kun vil blive ydet i de Egne af Landet, hvor der er virkelig Arbeidsløshed tilstede, og for saa vidt denne er tilstede, hvorimod den runde Million, til hvis Uddeling til samtlige „Fattiges Kasser“ her i Landet det ærede Medlem nu vil give sin Stemme, vilde blive uddelt lige saa fuldt til de rige Egne, hvor der ingen Arbeidsløshed er tilstede, som til de fattige Egne og de Egne, hvor Arbeidsløshedens Tryk gjør sig gjældende. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke har set denne Forskjel, og naar han betegnede den Hjælp, der kan ydes gennem Laan af 1 Million til Kommunerne, som aldeles utilstrækkelig, dersom der overhoved er nogen væsentlig Arbeidsløshed til Stede, saa er det jo klart nok, at den Million, som det ærede Medlem vilde finde sig i at se uddelt til Kommunerne „Fattiges Kasser“, vilde være langt mere utilstrækkelig; thi det tør jo forudsættes, at Udlaanet af 1 Million Kr. kun vil komme til at virke paa de enkelte Steder, hvor der virkelig er Trang og Arbeidsløshed til Stede, hvorimod den anden Million jevnt og smukt vilde fordele sig over hele Landet, saa at de arbejdsløse Dele af Landet vil faae langt mindre af denne Million, end de ved Laan kunne erholde af den anden. Jeg kan overhoved ikke se, hvorledes det ærede Medlem efter sin hele Argumentation kan komme til at stemme for, at den Million, der skulde uddeles, bliver staaende paa Tillegsbetillingen, naar det ikke netop er, som det ærede Medlem antydede, som et Forsøg paa at overbyde den af Regjeringen søgte Bemyndigelse til at udlaane en Million. Det er den eneste Maade, hvorpaa jeg kan forstaa, at det ærede Medlem efter hele hans Argumentation vil kunne komme til at stemme for den Million, der skulde uddeles.

N. Nasmussen: Den Udtalelse, jeg brugte i den sidste Del af mit Foredrag, tror jeg, at jeg let kan begrunde. Om jeg ikke huffer feil, blev det tydelig udtalt af Ordføreren i Folkethinget, at, naar Regjeringens Million ikke var fremkommen, saa var den fra Folkethingets Side foreslaaede Million heller ikke fremkommen. Det var just ikke min egen Mening, jeg fremsatte; men jeg gjorde opmærksom paa, hvad Anledningen var til, at Millionen var fremkommen, og det tror jeg efter en saadan Paamindelse vil være let forstaaeligt. Hvorvidt det er rigtigt eller ikke, har jeg ikke udtalt Noget om og skal jeg heller ikke nu udtale Noget om. Hvad det angaar at uddele Midler til de Fattiges Kasse, har der ofte været interessante Forhandlinger i den Retning, og det kunde ogsaa være meget fristende til en Forandring at komme ind paa en saadan Forhandling. Jeg vil aabent vedkjende mig, at jeg har altid været en Modstander af at give noget